

Влип...

Петро Ребро

Чимчикував по вулиці патлатий.
Назустріч — ще кудлатіша особа.
Стирчить волосся, мов стріха із хати, —
Не видно ні потилиці, ні лоба.

Патлань аж остовпів: — Оце так краля! —
Утриматись не міг від компліментів. —
Такій, як ви (Луїза? Нонна? Галя?)
Ій-бо, платить не шкода аліментів!

Як визвіриться та: — Що, хочеш в рило?
Шуруй звідсіль, поки не витряс душу!
По-перше, я не Галя, а Гаврило.
По-друге, сам аж двом платити мушу!